

klassepolitiske Opgaver. Vi har allerede set, hvorledes en af Forhandlingsreglernes Fædre, det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen), er blevet overrasket ved at erfare, at Dansk Jernbaneforbund allerede i 1911 har benyttet Lejligheden til at vedtage en Bestemmelse, der knytter Dansk Jernbaneforbund i intimt Samarbejde til de samvirkende Fagforbund. Man kan nu med Forhandlingsreglerne i Haanden lokke eller tvinge statsansatte til at medvirke til Formaal, der har en udpræget klassepolitisk Farve.

Den højtærede Minister mente, at det, der med Hensyn til Forhandlingsreglerne var sket, ganske nøje svarede til, hvad der er bestemt i Loven om den faste Voldgiftsret. Hvorledes kan dog den ærede Minister nævne de to Forhold i samme Aandedræt? Voldgiftsretten gælder for det specielle Forhold, hvor Arbejdsgivere og Arbejdere staar som kæmpende Parter overfor hinanden i deres Egenskab af Arbejdsgivere og Arbejdere. Der er det derfor naturligt, at Parterne maa sondres alene efter deres Arbejdsgiver- eller Arbejderinteresse. Men Forholdet er jo et helt andet, hvor Talen er om Etaternes Forhandlingsret. Ikke blot er der vel faa i denne Sal, der ønsker, at statsansattes Forhold til Staten skal opfattes som et Modsætnings- eller Kampforhold, men tilmed drejer Forhandlingsretten sig, som foran paavist, om Løsningen ogsaa af helt andre Opgaver end dem, der foreligger for Voldgiftsretten. Det er derfor ganske urimeligt her at spænde de ansatte ind i vældige Organisationer, der er uskikkede til at danne Udtryk for vidt forskellige Gruppeinteresser. Skaberne af Forhandlingsreglerne har jo tilmed selv erkendt dette ved for Eksempel at give Telegraf-tjenestemændene en egen Forhandlingsorganisation i Stedet for at spænde dem ind sammen med de andre Etater under Trafikministeriet. Og i Virkeligheden har dog en Jernbane-Linearbejder og en Telegraf-Linearbejder langt flere Interesser fælles end for Eksempel en Lokomotivmand og en Portør.

Jeg kommer nu til den eneste Udvej, som den højtærede Minister anviste, nemlig Adgangen til at danne de saakaldte Forbund. Den højtærede Minister tilføjede „at det sikkert er rigtigt, at Ministeriet overlader til Tjenestemændene selv, til Organisationerne selv, at komme til Rette indbyrdes“. Det var en mærkelig Udtalelse! Tør man virkelig tro, at en Organisation, der af Ministeriet

har faaet en stor Begunstigelse, som sætter den i Stand til efterhaanden at dræbe andre Organisationer, frivillig skal træde i Forbund med Konkurrenterne, navnlig naar disse er Foreninger, hvis Medlemmer har et helt andet Livssyn end den privilegerede Forenings Medlemmer! Jeg tør ikke tro, at der her kan udrettes noget uden Ministerens Indgriben, og medens jeg selv staar uden Erfaring paa dette Omraade, skal jeg oplyse, at to ansete Mænd søgte mig efter den højtærede Ministers Tale forleden for med deres Underskrift at indestaa for, at saavel Jernbaneforeningen som Dansk Jernbaneforbund har afslaaet at optage det saakaldte „Samvirket“ og Dansk Lokomotivfører- og Lokomotivfyrbøderforening i „Forbund“ paa lignende Vilkaar — jeg beder det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen) høre efter — som dem, paa hvilke Jernbaneforbundet er gaaet i Forbund med Værkstedsarbejdernes Organisation. Jeg vil derfor indtrængende opfordre den højtærede Minister til, hvis han ikke vil følge den af mig tidligere som den sikreste anviste Vej, da i hvert Fald at yde sin Medvirken til, at de to nævnte udenfor staaende Organisationer kan komme i et saadant Forbund, som Ministeren synes at finde saa ønskeligt, til Jernbaneforeningen og Dansk Jernbaneforbund.

Dog trænger vistnok Forbundsinstitutionen til at faa et lille Eftersyn! De fornævnte to troværdige Mænd har endvidere overfor mig med deres Underskrift indestaaet for den Oplysning, at Resultatet af, at Værkstedsarbejdernes faglige Forening er traadt i Forbund med Dansk Jernbaneforbund, er det, at Værkstedsarbejderne nu slet ikke kan optages i Dansk Jernbaneforbund, men for at opnaa Del i Forhandlingsretten maa indmelde sig i Værkstedsarbejdernes faglige Forening. Jeg tillader mig at spørge den højtærede Minister, om denne Fremstilling er rigtig, og om Værkstedsarbejdernes faglige Forening sorterer under de samvirkende Fagforbund. I bekræftende Fald betyder dette jo simpelt hen, at en statsansat, for at faa Forhandlingsret overfor sine foresatte, tvinges ikke blot til at betale Bidrag til de samvirkende Fagforbund, men til at indmelde sig under disse. Selv om de statsansatte maaske fritages for en Strejkepligt, saa forekommer det mig ganske uforsvarligt, naar Staten tvinger sine ansatte til at indmelde sig i Organisationer, der har en bestemt klassepolitisk Farve.

Som foran nævnt antydede den højt-